

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **R. A.**, státní příslušnost Kyrgyzská republika, zastoupený Mgr. Filipem Schmidtem, advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Nám. Hrdinů 1643/3, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2016, č. j. MVC-119949-4/SO-2016, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2017, č. j. 10 A189/2016 – 37,

t a k t o :

Věc **se postupuje** k rozhodnutí rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 10. 2016 zamítla žalovaná odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 7. 2016, jímž byla podle § 75 odst. 1 písmeno f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.

[2] Žalobou podanou dne 25. 10. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, žalobní námitky však formuloval pouze obecně, bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo dojít ke zkrácení jeho práv. Žalobce současně požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce pro řízení.

[3] Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2016, č. j. 10 A 189/2016 – 21 bylo žalobci výrokem I. přiznáno osvobození od soudních poplatků, výrokem II. byl pak jeho zástupcem ustanoven advokát Mgr. Filip Schmidt. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 11. 2016.

[4] Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 A 189/2016 – 29 byl žalobce výrokem I. vyzván, aby doplnil žalobní body, z nichž musí být zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné. Výrokem III. mu bylo uloženo, aby chybějící náležitosti doplnil ve lhůtě pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Zároveň byl poučen, že pokud tak neučiní, soud žalobu

odmítne. Toto usnesení bylo téhož dne doručeno zástupci žalobce advokátu Mgr. Filipu Schmidtovi.

[5] Podáním ze dne 7. 2. 2017 žalobce prostřednictvím svého zástupce návrh požadovaným způsobem doplnil.

[6] Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2017, č. j. 10 A 189/2016 – 37 byla žaloba odmítnuta pro nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písmeno a) s. ř. s. K tomu soud v odůvodnění uvedl, že žalobní body byly v žalobě formulovány natolik nekonkrétně, že nebyla způsobilá k projednání. K doplnění žaloby přitom nebylo možno přihlédnout, neboť bylo soudu doručeno až po uplynutí lhůty uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Soud přitom vycházel ze skutečnosti, že napadené správní rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 18. 10. 2016, lhůta k podání žaloby tedy uplynula dne 19. 12. 2016. Toto usnesení nabylo právní moci dne 14. 2. 2017.

II. Kasační stížnost

[7] Proti uvedenému usnesení podal žalobce (dále jen stěžovatel) dne 28. 2. 2017 kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písmena d) a e) s. ř. s. Na výzvu soudu ji pak doplnil podáním ze dne 24. 4. 2017.

[8] Žalobce konkrétně namítal, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2016 bylo vydáno podle § 37 odst. 5 s. ř. s., a obsahovalo tedy lhůtu soudcovskou, nikoliv zákonnou. Na základě toho měl za to, že má žalobu doplnit ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto usnesení, a to také učinil. Předtím se navíc ujistil, že soud neměl na mysli 30 denní lhůtu k podání žaloby podle zákona o pobytu cizinců, což bylo nakonec potvrzeno i odůvodněním napadeného usnesení. Pokud však soud počítal běh lhůty od doručení rozhodnutí žalovaného a od počátku měl na mysli lhůtu zákonnou (svoji povahou propadnou), nikoliv lhůtu soudcovskou (pořádkovou), bylo jeho poučení o lhůtě pro odstranění vad zcela nesrozumitelné, navíc jeho závěry o běhu lhůty odporují dalším ustanovením soudního řádu správního.

[9] Z výzvy určené zástupci stěžovatele nikterak nevyplývalo, kdy měla lhůta pro doplnění žaloby začít běžet, kdy se (s ohledem na podání žádosti o ustanovení zástupce) stavila a kdy měla v důsledku předchozích skutečností uplynout. Není povinností, ale není to ani v možnostech stěžovatele či jeho zástupce, aby domýšleli a samostatně dopočítávali (zřejmě při zohlednění nejnovější judikatury Nejvyššího správního soudu), kdy má podle soudu uplynout lhůta pro podání žaloby či pro její doplnění.

[10] Stěžovatel tak má za to, že soud nedostál své povinnosti jej jako účastníka řízení řádně (tedy srozumitelně) poučit o jeho procesní povinnosti a došlo tak k porušení práva na spravedlivý proces, respektive na soudní přezkum správního rozhodnutí. K tomu poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 202/03 a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. III. ÚS 188/04. Navrhl proto, aby bylo napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

III. Předložení věci rozšířenému senátu

pokračování

[11] Při posouzení věci dospěl třetí senát k závěru, že posouzení zákonnosti napadeného usnesení Městského soudu v Praze je závislé především na výkladu ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Třetí senát se sice neztotožňuje zcela se závěry ohledně běhu lhůty k doplnění žaloby, které Městský soud v Praze učinil, má však za to, že při aplikaci dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu k zásadě koncentrace řízení by jeho závěry byly nakonec ve výsledku správné a výrok napadeného usnesení by byl zákonný. K tomu třetí senát dále uvádí následující.

[12] Mezi účastníky není sporný skutkový stav, lze tedy vyjít z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 18. 10. 2016, což je den, který určuje počátek běhu lhůty k podání žaloby. Tato lhůta činí s ohledem na ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců 30 dnů. V žalobě ze dne 25. 10. 2016 uplatnil stěžovatel žádost o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce, tímto dnem se tedy běh lhůty zastavil. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2016, jímž byl stěžovatel osvobozen od soudních poplatků a byl mu ustanoven zástupce, nabylo právní moci dne 21. 11. 2016, tímto dnem tedy lhůta počala opětovně běžet. Posledním dnem lhůty k podání žaloby tak byl den 14. 12. 2016 (nikoliv den 19. 12. 2016), do tohoto dne měl tedy stěžovatel podle usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2016 s ohledem na § 72 odst. 1 s. ř. s. nedostatky svého podání odstranit. Na tomto závěru nemění nic skutečnost, že lhůtu obsaženou ve výzvě evidentně nebyl schopen řádně interpretovat ani soud, který ji stanovil.

[13] Stěžovatel svoji žalobu řádně doplnil až dne 7. 2. 2017, což by samo o sobě nebylo překážkou pro její projednání, pokud by bylo možno (jak ostatně sám stěžovatel uvádí) nahlížet na lhůtu, kterou mu soud ve svém usnesení určil, výhradně jako na lhůtu soudcovskou, svojí povahou pořádkovou. Tomu však dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu k podmínkám řízení a k zásadě koncentrace řízení brání.

[14] Již v rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, bylo deklarováno, že „v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť – takto široce pojímaná – povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.“

[15] Projednatelná žaloba tak byla označena za jednu z podmínek řízení, přičemž nedostatek této podmínky sice může být odstraňován prostřednictvím postupu podle § 37 odst. 5 s. ř. s., po uplynutí lhůty k podání žaloby se však v důsledku aplikace zásady koncentrace řízení stává neodstranitelným a žalobu je nutno podle § 46 odst. 1 písmeno a) s. ř. s. odmítnout. Z hlediska závěrů obsažených v tomto rozsudku by tedy v projednávání

věci nastal dnem 15. 12. 2016 objektivní nedostatek podmínek řízení, který by již nebylo možné odstranit.

[16] K tomuto rozsudku existuje navazující judikatura Nejvyššího správního soudu, která se snažila vyřešit problémy, jež v souvislosti s jeho aplikací v praxi vznikají, a základní tezi v něm obsaženou se pokusila nějak sladit především s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s., v němž je upraven postup soudu v případě existujících nedostatků návrhu a jehož použití se tímto stalo sporným. Zaobírala se přitom jak otázkou, co dělat, pokud soud k odstranění nedostatků podání nevyzval, ač tak učinit mohl (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2007, č. j. 4 Azs 216/2006 – 35, rozsudek ze dne 12. 1. 2016, č. j. 4 Azs 285/2015 – 24, či rozsudek ze dne 4. 5. 2016, č. j. 6 Ads 280/2015 – 40), tak i otázkou, co dělat, pokud soud sice k odstranění nedostatků podání vyzval, avšak žalobce tyto nedostatky odstranil až po lhůtě uvedené v § 71 odst. 2 s. ř. s. (rozsudek ze dne 6. 10. 2005, č. j. 2 Azs 416/2004 – 71, rozsudek ze dne 1. 2. 2011, č. j. 2 As 96/2010 – 83, rozsudek ze dne 29. 4. 2010, č. j. 9 As 32/2010 – 75). Ve snaze zmírnit dopady původního rozsudku druhého senátu na procesní práva účastníků se však zmiňovaná judikatura dostala do zásadního rozporu nejen s tímto rozsudkem, ale jednotlivé rozsudky se liší v názoru i mezi sebou navzájem. Ve výsledku tak judikatura více problémů vytvořila, než vyřešila.

[17] Problém shledává třetí senát především v tom, že ač byla v precedentním rozsudku druhého senátu označena absence jakéhokoliv žalobního bodu po uplynutí lhůty k podání žaloby za neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, vychází následná judikatura citovaná výše z toho, že pokud soud nevyzval žalobce podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k doplnění žaloby, ač tak učinit mohl, lze tento nedostatek podmínek řízení odstranit i po uplynutí této lhůty. Ohledně možnosti přihlédnout k doplnění žaloby, jež bylo učiněno na výzvu soudu, ale zasláno až po lhůtě pro podání žaloby, se pak jednotlivé rozsudky v názoru liší a střídavě ji připouštějí nebo zavrhuji (viz např. rozsudky ve věcech sp. zn. 2 Azs 416/2004 a 2 As 96/2010 na straně jedné a rozsudek ve věci sp. zn. 9 As 32/2010 na straně druhé).

[18] To vše vnáší do posouzení podmínek řízení značnou nejistotu, mezi krajské soudy i účastníky řízení zasévá zmatek a výsledky judikaturní činnosti pak ze všeho nejvíce připomínají známý paradox Schrödingerovy kočky, která je v určitý okamžik tzv. superpozice stavů živá i mrtvá zároveň [zde je onen paradox přítomen v podobě neodstranitelného nedostatku podmínek řízení, který lze (možná) odstranit]. Vzhledem k tomu, že existence podmínek řízení se neřídí zákony kvantové fyziky a podmínky řízení tu v každý okamžik prokazatelně buď jsou, nebo nejsou, a to nezávisle na tom, jak soud v předchozím průběhu řízení postupoval, považuje třetí senát celou dosavadní konstrukci vzájemného vztahu § 46 odst. 1 písmeno a) s. ř. s., § 71 odst. 2 s. ř. s. a § 37 odst. 5 s. ř. s. za neudržitelnou, navíc postavenou od počátku na velmi pochybných teoretických základech.

[19] Výhrady má třetí senát nejen k tomu, že je projednatelná žaloba označována za podmínku řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písmeno a) s. ř. s., ale nesouhlasí (a to dlouhodobě), ani s interpretací zásady koncentrace řízení zakotvené v § 71 odst. 2 s. ř. s., která s předchozí otázkou úzce souvisí.

[20] Právní nauka při klasifikaci tzv. pozitivních podmínek řízení rozlišuje podmínky řízení na straně soudu (pravomoc a příslušnost), na straně účastníků (především způsobilost

pokračování

k právům a procesní způsobilost) a věcné podmínky řízení. Ve věcech, kde lze řízení zahájit pouze na návrh (do této kategorie kromě většiny věcí občanskoprávních spadá beze zbytku celé správní soudnictví), patří k věcným podmínkám řízení existence takového návrhu. Podmínky řízení jsou tedy splněny již jen tím, že je žaloba při splnění ostatních uvedených podmínek podána, a to bez ohledu na to, zda má náležitosti, které umožňují její věcné projednání či nikoliv; řízení je podáním takovéto žaloby zahájeno, případný nedostatek náležitostí žaloby je pouze překážkou pro pokračování v řízení, nikoliv nedostatkem podmínek řízení jako takových. Nedostatek předepsaných náležitostí se dále odstraňuje podle speciálních ustanovení procesních předpisů k tomu určených.

[21] Ve správním soudnictví slouží k zajištění projednatelnosti žaloby ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., lhůta, kterou soud žalobci k odstranění nedostatků žaloby stanoví, je lhůtou pořádkovou, nikoliv propadnou. Případné nesplnění výzvy ve stanovené lhůtě tak nemusí mít nutně za následek odmítnutí návrhu, pokud žalobce doplní žalobu dříve, než soud ve věci rozhodne. Uvedené ustanovení má ve větě druhé vlastní pravidlo, jak naložit s návrhem, který ani po výzvě soudu nemá předepsané náležitosti, a na ustanovení o podmínkách řízení nikde neodkazuje.

[22] Stejným způsobem je pak upraven vztah mezi podmínkami řízení na straně jedné a výzvou k odstranění nedostatků podání na straně druhé i v příbuzném procesním předpisu – v občanském soudním řádu. Zde postup soudu podle § 43 odst. 2 o. s. ř. také není postupem k odstranění nedostatku podmínek řízení podle § 104 odst. 2 o. s. ř. a má dokonce i jiné procesní vyústění.

[23] Teze, že ve správním soudnictví je podmínkou řízení projednatelná žaloba, tedy nemá oporu v právní nauce a takový závěr nelze dovodit ani z žádného konkrétního ustanovení s. ř. s. V původním rozsudku, kde byla vyslovena, nebyla tato teze nijak blíže zdůvodněna, nestalo se tak ani v žádném z rozhodnutí, které na něj navazovaly.

[24] Za nesprávné považuje třetí senát i dosavadní pojetí zásady koncentrace řízení. Podle § 71 odst. 2, věty třetí s. ř. s. rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může (žalobce) jen ve lhůtě pro podání žaloby.

[25] Klasické výkladové metody (výklad jazykový, systematický, teleologický i historický) vedou třetí senát k závěru, že toto ustanovení se vztahuje pouze na žaloby, které jsou projednatelné, tedy na takové, které mají alespoň v minimální potřebné míře náležitosti předepsané ustanoveními § 37 odst. 3 s. ř. s. a § 71 odst. 1 s. ř. s. Pokud se v § 71 odst. 2 s. ř. s. hovoří o „dosud nenapadených výrocích“ a „dalších žalobních bodech“, pak dle názoru třetího senátu umožňují tyto formulace již z pouhého jazykového hlediska jen jediný výklad, a to ten, že žalobou již nějaký výrok napaden byl a že nějaký žalobní bod už obsahovala. Uvedený názor podporuje i výklad systematický, neboť toto ustanovení navazuje na již zmiňovaný § 71 odst. 1 s. ř. s., který upravuje náležitosti žaloby, a předchází § 75 odst. 2 s. ř. s., který soudu ukládá přezkoumat napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Zásadu koncentrace řízení je proto nutno vykládat v kontextu těchto ustanovení. Teleologicky je pak nutno zásadu koncentrace řízení chápat jako jeden z nástrojů k rychlému a efektivnímu rozhodnutí ve věci a jejím smyslem je zabránit tomu,

aby se žalobou vymezený rozsah přezkumné činnosti soudu v průběhu řízení měnil a některé úkony soudu byly v důsledku toho činěny zbytečně. V tomto směru § 71 odst. 2 s. ř. s. historicky navazuje na dřívější § 250 h odst. 1 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002, kde byla daná otázka upravena obdobně.

[26] Zásadu koncentrace řízení je tedy podle názoru třetího senátu nutno s ohledem na konkrétní znění příslušných ustanovení s. ř. s. vykládat úžeji, než jak je doposud interpretována, a vztahovat ji pouze na žaloby, jimiž je napaden alespoň jeden výrok správního rozhodnutí a které obsahují alespoň jeden žalobní bod.

[27] Třetí senát přitom nevylučuje, že by zásada koncentrace řízení mohla být v procením předpisu pro správní soudnictví upravena přísněji než doposud, tedy tak, jak se v judikatuře Nejvyššího správního soudu podává. Jako příklad zdařilé právní úpravy lze v tomto směru opětovně uvést občanský soudní řád, konkrétně § 241b odst. 3 o. s. ř., který zakotvuje zásadu koncentrace v dovolacím řízení. V tomto ustanovení se výslovně uvádí, že dovolání, které neobsahuje údaje o tom, v jakém rozsahu se rozhodnutí odvolacího soudu napadá, v čem odvolatel spatřuje splnění předpokládané přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) nebo kteřé neobsahuje vymezení důvodu dovolání, může být doplněno jen v průběhu trvání lhůty k dovolání. Současně s tím ovšem § 243b o. s. ř. konsekventně stanoví, že se § 43 o. s. ř. v dovolacím řízení nepoužije. V návaznosti na výše uvedené je pak nutno ještě zdůraznit, že dovolání, které nemá zmíněné náležitosti, soud následně odmítá, a to podle speciálního ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř., ani dovolací řízení se tedy při aplikaci zásady koncentrace řízení a absenci předepsaných náležitostí návrhu nezastavuje pro nedostatek podmínek řízení podle § 104 odst. 1 o. s. ř., což je v souladu s doktrinálním výkladem provedeným výše.

[28] Současné znění ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. však podobně formulovanou zásadu koncentrace řízení neobsahuje a také použití § 37 odst. 5 s. ř. s. při odstraňování nedostatků návrhu, které brání jeho věcnému projednání, nejen že není soudním řádem správním pro nějaký okruh případů vyloučeno, či jinak omezeno, ale naopak je bez výjimky příkázáno. Aplikace zásady koncentrace řízení na neprojednatelné žaloby tedy nemá podle názoru třetího senátu v příslušných ustanoveních s. ř. s. dostatečnou oporu, je důsledkem příliš extenzivního výkladu § 71 odst. 2 s. ř. s. a ve výsledku nepřipustně zkracuje práva účastníků řízení na přístup k soudu. Žaloby bez předepsaných náležitostí jsou pak navíc nesprávně odmítány podle § 46 odst. 1 písmeno a) s. ř. s., neboť o nedostatek podmínek řízení se tu zjevně nejedná.

[29] Lze tak shrnout, že na případy, kdy žaloba není projednatelná pro absenci žalobních bodů, nelze zásadu koncentrace řízení upravenou v § 71 odst. 2 s. ř. s. aplikovat, bez postupu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. pak soudní řád správní nemá žádné ustanovení, podle něhož by bylo možno o takové žalobě procesně rozhodnout.

[30] Třetí senát má s ohledem na výše uvedené za to, že pokud v žalobě absentuje jakýkoliv žalobní bod, je soud povinen postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vždy, bez ohledu na to, zda v mezidobí uplynula lhůta pro podání žaloby uvedená v § 72 odst. 1 s. ř. s., či nikoliv. Teprve v případě, že vytykané nedostatky odstraněny nebudou, může dojít

pokračování

k odmítnutí žaloby, ovšem právě jen podle tohoto ustanovení, nikoliv podle § 46 odst. 1 písmeno a) s. ř. s.

[31] Tento právní názor a postup z něj vyplývající považuje třetí senát nejen za jediný, který je v souladu s doktrínou i s konkrétní právní úpravou obsaženou v příslušných ustanoveních s. ř. s., ale má také za to, že se jedná o názor jasný a srozumitelný, a to jak pro účastníky řízení, tak i pro krajské soudy, a že jeho aplikace v praxi (na rozdíl od dosavadního) nebude spojena s žádnými interpretačními potížemi.

[32] Vzhledem k tomu, že třetí senát dospěl při posouzení věci k odlišnému právnímu názoru, než jaký byl vysloven v jiném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, postoupil věc podle § 17 odst. 1 s. ř. s. k rozhodnutí rozšířenému senátu. Právní názor na otázku výkladu ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. přitom bude mít zásadní vliv na rozhodnutí ve věci, neboť pokud by byl třetí senát nucen rozhodovat podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu k otázce koncentrace řízení, musel by kasační stížnost z důvodů vyložených výše zřejmě zamítnout, pokud by však rozšířený senát jeho názoru přisvědčil, mohl by kasační stížnosti vyhovět.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení předseda senátu JUDr. Josef Baxa a soudci JUDr. Jana Brothánková, JUDr. Zdeněk Kühn, JUDr. Lenka Matyášová, JUDr. Barbara Pořízková, Mgr. Aleš Roztočil a JUDr. Karel Šimka. Námitku podjatosti vůči členům rozšířeného senátu lze vznést za podmínek uvedených v § 8 odst. 1 s. ř. s.

Účastníci řízení se mohou k tomuto usnesení vyjádřit ve lhůtě jednoho týdne od jeho doručení.

V Brně dne 16. srpna 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu